

Påskedag

Fjellhamar kirke 16. april 2017

Lukas 24, 1 – 9

PREKEN

Uten oppstandelsen er troen uten mening, og vi som tror er de ynkeligste av alle mennesker. Sier Paulus. Og følgelig er en hver samling i alle jordens kirker tomhet. Vi har ingen vitner til oppstandelsen. Vaktene som skal ha vært der ble antagelig slått bevisstløse av kraften. Uansett er ikke deres opplevelse med i bibelen. Det vi står igjen med er fortellingen om den tomme grav. Og vitnesbyrdet til mennesker som var der rett før og rett etter. Som hadde levde tett sammen med han i tre fantastiske år. Frem til den grusomme avslutningen hvor det bejublete inntoget i Jerusalem brått ble snudd til pisking, korsfestelse og død. Der var de. Alt dette så de. Spikrene som

ble hamret inn. Den livløse utpinte kroppen som ble pakket inn i et linklede og lagt i graven til Josef fra Arimatea. Og de var der den morgen graven stod der tom.

I tillegg forteller bibelen om mange som møtte den oppstandne Jesus. Vi hørte lest fra 1 Kor 15 hvor Paulus lister opp: Kefas som er Peter, disiplene, mer enn 500 mennesker på en gang, og han selv. Typisk nok er ikke de første vitnene, kvinnene, nevnt. De ble ikke regnet som godkjente vitner, og ikke tatt med i en slik oppregning.

Men alle evangeliene er samstemte om at det var kvinnene som kom til den tomme grav først. De skulle gjøre det som var skikken ved en hver begravelse, men som de ikke nådde langfredag fordi sabbaten kom så brått på; å balsamere liket med velluktende oljer og salver. Tidlig den første dag i uken var første mulighet, og da fant de to ting: De fant steinen rullet bort og de fant ikke Jesus. De visste ikke hva de skulle tro. Oppstandelse var nok ikke en del av det. Har noen vært her og salvet han allerede, og tatt han med

seg? Har noen flyttet han til en annen grav? Har de husket feil og gått til feil grav?

Lukas gir litt mer plass til englene og deres budskap enn de andre evangelistene. Og han understreker kvinnenes frykt og forferdelse ved at de bøyde seg med ansiktet mot jorden. ”Hvorfor lete etter den levende her blant de døde”, spurte englene. ”Husk hva han selv sa”. Og så siterer Lukas det Jesus sa de tre gangene han forutsa sin død og oppstandelse: ”Menneskesønnen skal overgis i syndige menneskers hender og korsfestes, og den tredje dag skal han stå opp.” Da husket kvinnene hans ord, og i følge Lukas gikk de og fortalte det til disiplene og de andre. Disiplene trodde dem ikke først, og avfeide det som løst snakk. Men Peter løp til graven og fant bare linklærne. Så gikk han hjem fylt av undring.

Fortellingen fra påskemorgen er ikke preget av jubelrop, triumf og proklamerende glede. Det er lite halleluja, men mye forvirring, rådvillhet og usikkerhet. De hadde en vandring frem til tider da de delte sin tro og sin glede offentlig med en

frimodighet av en annen verden. Kanskje er det det sterkeste vitnesbyrdet om oppstandelsen realitet: Forandringen fra å være en nedbrutt gjeng disipler som gjemte seg bak låste dører i frykt, til å bli kraftfulle frimodige vitner som selv ofret sitt liv for å fortelle om den oppstandne Jesus. Tvil og usikkerhet var ikke ett tilbakelagt stadium for Jesu etterfølgere, det fulgte fortsatt med, kan vi lese. Men en tro, et håp, var tent.

Kvinnene i graven ble spurt hvorfor de leter etter den levende blant de døde. Kan høres ut som en anklage, men må sees som en anvisning, en hjelp. Kvinnene lette ikke etter noen levende, men liket til Jesus. Englene hjalp dem til å begynne og snu helt rundt: Det finns ikke noe lik. Jesus lever. Dere trenger ikke lete etter et lik her på de dødes sted. Hva gjør vi som kommer hit på påskegudstjeneste i dag? Hva leter vi etter, og hvor leter vi? Har vi plassert Jesus inn i den rammen som vi kjenner for livet? Et liv som går sin vante forutsigbare gang, hvor det vonde og døden rår. Søker vi en levende Jesus, lever vi i tro og forventning om at han

virkelig er oppstått og lever? Lever vi som om han er død og døden er det siste? Hvorfor er vi her?

Det kan vi godt kjenne litt på. Det er jo derfor vi er her, for å få et nytt glimt at Jesus, han som vi tror og håper lever. Og det er vel det beste vi kan gjøre. Å møtes der vi samles om å huske hva han har sagt oss. Høre bibelordet lest og forkynt, synge om underet, håpet og troen. Be for livet, lidelsen og kraft til nye dager. Ta imot Guds nåde og kjærlighet i dåp og nattverd. Møte andre som tror og som er berørt av Jesus. For stadig nye mennesker får et Jesusmøte og kommer til tro. Også her i vår menighet. Barna som bæres til han i dåp, barn og unge som erfarer en levende Gud, voksne som får et møte med Jesus.

Danske Charlotte Rørth er en av dem. Hun skriver om dette i sin bok ”Jeg møtte Jesus”. Kort fortalt er hun en sekulær gravende journalist, som tross medlemskap i kirken, verken var oppvokst, opplært eller levde et liv på det sporet. Jobbende med en artikkel om turisme i Spania møter hun Jesus i en kirke i Spania. To ganger med noen måneders mellomrom. Det er så sterkt for henne at hun ikke

tror at Jesus lever, hun vet. Hun går til alle slags eksperter – psykologer, leger, prester, for å finne ut hva hun har opplevd. Uansett hva hun hører og leser, finner hun ingen annen forklaring enn at hun har møtt Jesus, og han lever i dag.

Jeg synes det er vanskelig å preke om oppstandelsen. Hva skal jeg si, ligne det med? Det er så voldsomt, så grensesprengende og ukjent. Rett før påske gjorde Jesus Lasarus levende etter flere dager i graven. Men Lasarus kom tilbake til det livet som vi kjenner. Det vil si det livet som må møte døden. Han fikk bare noen år ekstra å leve før han igjen måtte dø. Ingen bønn. Jesu oppstandelse var og er til et liv hvor døden ikke finnes lenger. Jesus fikk en annen kropp, som kunne bli usynlig, gikk gjennom stengte dører, og som ikke ble rammet av elde, sykdom og død. Døden er død. Forgjengelighetens kraft er avviklet.

Håp er en enorm kraft og livsnødvendig for oss mennesker. Håp om at det skal bli fred på jord, om at det skal bli fred i familien, håp om en god sommer, om en fremtid uten angsten, om

hodepinen som skal slippe, om at konflikten på jobben skal løse seg, om at jeg skal bli et bedre menneske, om mer tid sammen med familie og venner, om god helse og gode dager. Rundt alt dette og alt annet vi håper for livet vårt og våre kjære, så er døden. Alle håp er underlagt den urokkelige grense og den uunngåelig ende døden legger over alt som lever. Den siste og ultimate fiende. Det håpet og den troen er det påskedag bringer oss. At døden som alle tings ende og ramme, er brutt. Dens kraft er borte. Den er død og har ikke siste ordet. Livet har seiret, kjærligheten har seiret, håpet har seiret. Jesus har seiret og vi med han.

Mine møter med Jesus har gitt meg et tro og et håp om at dette er sant. Det er ikke en tro uten usikkerhet og tvil, det er mye jeg ikke skjønner. Men Jesus har møtt meg, og det er min tidvis trassige tro som jeg bærer med meg. Gjennom fellesskapet i kirken har jeg fått erfare en Jesus som gir meg troen og håpet om at på en eller annen måte så vinner livet, kjærligheten, Jesus, til slutt. Jeg hadde kreft for seks år siden, men døde ikke.

Men jeg er likefullt døende og skal dø en dag. Og godt er egentlig det. For allerede nå merker jeg på meg selv, og jeg ser det på de som eldre, og ikke minst på verden rundt, at sånn kan dette livet ikke fortsette særlig lenge. Men døden er ikke det siste som skjer. For døden er død. Den har Jesus overvunnet, og jeg skal få del i hans oppstandelse. Enn så lenge kan jeg få søke han her. Blant døende mennesker som meg selv. Og få glimt og smak av at han lever. Han kan møte meg i dag. I dåpen, i nattverden, i bønne og sangen. Det trenger vi – å søke han sammen og be om glimt av Jesus som oppstått fra de døde og lever i dag.